

Chifundo

Het is een mooie zonnige dag in Malawi. In een klein dorpje is het erg stil. Vooral bij het hutje van de familie Chisambo is het erg rustig. Er zitten wel wat vrouwen buiten, maar ze praten erg zacht met elkaar. De kinderen van de familie Chisambo zitten ver van de hut in een groepje bij elkaar. Ze kijken een beetje sip. Het lijkt wel of ze ergens op zitten te wachten. Dan, opeens, komt oma uit de grootste hut. Ze heeft een blije lach op haar gezicht. Ze kijkt naar de kinderen en roept: “Jullie hebben een broertje!” Onmiddellijk begint iedereen door elkaar te praten en rennen de kinderen naar hun oma. Ze willen zo graag weten hoe hun broertje zal gaan heten. Maar dat weet oma nog niet. Dat moet vader zeggen als hij straks thuis komt.

Vlug stuurt oma één van de grootste kinderen naar het veld waar vader aan het werk is. Als vader thuiskomt gaat hij de hut binnen. Daar komt hij met het nieuwe broertje in zijn armen naar buiten. Hij roept de andere kinderen en zegt: “Dit is jullie nieuwe broertje. Hij heet Chifundo.” De kinderen willen allemaal Chifundo even vasthouden en over zijn prachtige zwarte krulletjes strijken.

“Oh, wat is hij klein en lief.” Maar dan begint de kleine Chifundo te huilen. Vader geeft hem aan zijn oudste dochter. Hij zegt: “Breng hem maar gauw naar zijn moeder, want hij heeft honger.”

Het leven gaat weer door. Als Chifundo niet bij zijn moeder op de rug zit, is hij wel bij één van zijn zussen. Hij is nooit alleen. Hij groeit goed en geniet van alle aandacht die hij krijgt. En toch zijn er ook veel zorgen. Chifundo's vader is heel erg ziek. Als Chifundo drie maanden oud is sterft hij.

Natuurlijk zijn moeder en de andere kinderen erg verdrietig en maken ze zich zorgen over hoe het nu verder moet zonder vader. Waar halen ze nu het geld vandaan om eten te kopen en om de school te betalen? Moeder is, nadat Chifundo geboren is, ook niet zo heel sterk

meer. Ze hoest bijna altijd en is erg mager. Ze is ook heel gauw moe. De kinderen proberen haar zo goed mogelijk te helpen, maar dat valt niet altijd mee.

Nu vader er niet meer is, is er geen geld meer voor school, dus zijn ze van school gestuurd. Ze moeten nu op het kleine stukje land werken wat ze hebben om daar wat maïs te verbouwen. Daardoor hebben ze toch nog wat te eten. Van die maïs, als het gedroogd en gemalen is, kookt moeder heerlijke pap, die hun buiken goed vult. Maar er is niet zo veel. Soms moeten ze naar bed zonder eten en dan kunnen ze bijna niet slapen van de honger.

Moeder knapt maar niet op en oma komt weer naar het dorp om het gezin te helpen. Moeder gaat naar de dokter in de grote stad. Die stuurt haar door naar het ziekenhuis. Ze moet daar een hele maand blijven. Ze krijgt iedere dag een prik. Na een maand krijgt ze medicijnen mee naar huis. Die moet ze heel lang iedere dag innemen. Gelukkig lijkt het na een paar maanden weer wat beter te gaan. Oma gaat weer naar huis.

Maar tegen de tijd dat Chifundo zijn eerste stapjes zet, is moeder weer ziek. De medicijnen lijken niet meer te helpen. Ze voelt zelf ook wel dat het niet goed met haar gaat en ze maakt zich erg bezorgd over Chifundo. Hij is nog zo klein en heeft nog zo veel extra nodig. Wie zal er voor hem zorgen? In de familie is er niemand die kan helpen. Ieder heeft zo zijn eigen zorgen, met ziekte en droogte, enzovoort.

Moeder praat met haar beste vriendin. Die vertelt dat ze misschien wel een oplossing weet. Ze heeft gehoord dat er in de stad een huis is, waar ze kindertjes opvangen, waarvan de ouders zijn overleden. Ze krijgen daar eten en drinken en alles wat ze nodig hebben. Chifundo's moeder luistert aandachtig.

Na nog een paar maanden is ze zo ziek dat ze zelfs geen melk meer heeft om Chifundo te voeden. Ze ziet geen andere uitweg meer, dan hem mee te nemen naar de stad en naar dat huis te gaan.

Ze stapt naar de deur en roept: "Odi."

Iemand komt naar de deur en ze mag binnenkomen. Ze hoort kinderen lachen en huilen. Er komt een blanke mevrouw die wat tegen haar zegt, maar ze begrijpt er geen woord van. Gelukkig komt er ook een andere mevrouw bij, die haar eigen taal spreekt.

De moeder van Chifundo vertelt haar droevige verhaal en ze vraagt of ze in het kindertehuis alsjeblieft voor Chifundo kunnen zorgen. Ze begint te huilen en vertelt de mevrouw dat ze aids heeft en dat het niet lang meer zal duren voordat ze zal sterven. Ze is erg bang dat de kleine Chifundo ook deze vreselijke ziekte zal krijgen.

Aids is een ziekte die in je bloed zit en die je erg ziek maakt. De vader van Chifundo had deze ziekte en heeft dat doorgegeven aan de moeder van Chifundo. Moeder is nu bang dat Chifundo het ook zal krijgen als hij haar melk drinkt, want daar zit die ziekte ook in. In Malawi zijn er heel veel mensen die aids hebben en daardoor zijn er ook heel veel weeskinderen. Veel van deze weeskinderen hebben deze ziekte ook in hun bloed. We noemen dat HIV. Ze zijn dan nog niet ziek, maar hebben al wel de sporen van deze ziekte in hun bloed. Er zijn wel medicijnen tegen deze ziekte, maar die zijn vreselijk duur. Bijna niemand in Afrika kan die betalen. Dus sterven er veel grote mensen, maar ook kinderen aan deze ziekte.

De blanke mevrouw vindt het heel dapper van moeder om zo maar aan een vreemde te vertellen dat ze aids heeft en dat ze het beste voor haar kindje wil. Chifundo mag blijven. Moeder moet nog even blijven om wat formulieren in te vullen.

Intussen wordt Chifundo meegenomen naar de badkamer. Als ze hem uitkleden, zien ze dat hij een soort kettinkje om heeft. Het is een touwtje met een klein zakje. Dat moet hem tegen het kwaad beschermen. Terwijl ze de schaar pakt, zegt de zuster tegen Chifundo: "In dit huis zorgt de Heere Jezus voor jou en heb je dit niet meer nodig."

Dan stoppen ze hem in een lekker warm bad.

Chifundo krijgt schone kleren aan en ruikt nu heerlijk. Als hij helemaal klaar is, komt de witte mevrouw hem halen. Ze pakt hem zomaar op en Chifundo begint heel hard te huilen. Het is best wel eng zo'n witte mevrouw. Maar ze geeft hem een kus en aait hem over z'n bolletje. Dan geeft ze hem een fles heerlijke warme melk. Chifundo heeft honger en drinkt gulzig de hele fles leeg. Daar wordt hij zo moe van dat hij zomaar in slaap valt. Hij merkt niet eens dat zijn moeder er niet meer is. Zij is weer teruggegaan naar het dorp en de andere kinderen.

Maar als Chifundo een paar maanden in het kindertehuis is, wordt hij ziek. De dokter komt en hij krijgt hele vieze medicijnen. Gelukkig voelt hij zich de volgende dag al weer wat beter. Dan gaat hij mee in de auto naar een groot gebouw, waar heel veel mensen zijn. Het is een ziekenhuis. Een zuster steekt zomaar een scherpe naald in zijn arm en haalt er wat bloed uit. Chifundo schreeuwt moord en brand, want die prik doet gemeen zeer. De witte mevrouw houdt hem stevig vast en geeft hem een dikke knuffel en een zoen als het over is. Dan tovert ze zomaar een lekkere fles melk tevoorschijn.

Als de uitslagen van het bloedonderzoek terugkomen, blijkt dat Chifundo toch HIV in zijn bloed heeft. Hij heeft dit gekregen, omdat zijn moeder aids had. Zij is inmiddels aan deze ziekte overleden.

Chifundo zal wat vaker verkouden en ziek zijn dan een gezond kindje. Maar het betekent ook dat Chifundo een gewoon kindje is dat van spelen houdt en van knuffelen. Het betekent ook dat Chifundo ook aids zal krijgen en daaraan zal sterven. Gelukkig heeft hij nu nog geen aids en geniet van het leven in het kindertehuis.

Chifundo is nu bijna vier jaar en is een heel gewoon jongetje, dat heel gewoon graag voetbalt en speelt net als ieder ander jongetje van die leeftijd. Alleen Chifundo zal nooit erg oud worden, want op zekere dag zal de aids ook hem ziek maken. Maar gelukkig weet Chifundo dat er mensen zijn die van hem houden en voor hem willen zorgen. Mensen die dat doen omdat ze een brief van Christus zijn, ook voor deze kleine kinderen.